

Pesti utca

Akávéházban egy úr éjjel az összes újságokat kéri az újságosfiútól. A magyar és a külföldi napilapokat, hetilapokat, képes folyóiratokat. Az újságos vagy egy negyedóraig hordja asztalához a papírhalmokat. Valamennyi szék tetejébe van már körötte újsággal, s ő nyakig merül benne, mint valami langyos vízzel teli medencében.

Kezébe veszi az egyik újságot, zsebébe nyúl, majd mélabúsan dugja ki fejét a papírtengerből.

Vissza az egészszet. Hiába volt. Otthon felejtette a szemüvegét, s e nélkül olyan, mint a világtalan, egy betűt sem tud elolvasni.

A kávéházi ruhatáros látta, hogy valami zavar történt, kilépett ketrecéből, levette öreges szeméről a fekete csontkeretes ókulárét, s átadta a vendégnek.

Az elmosolyodott a kedvességen, de nem nyúlt az üveg után.

– Honnan gondolja, hogy jó nekem a maga szemüvege? – kérdezte tőle.

– Ó, egész biztosan jó, nagyságos úr – nyugtatta meg a ruhatáros. – Huszonöt év óta eddig még minden vendégnek jó volt. Még senki sem panaszkodott rá.

•

Az elemi iskola negyedik osztályában a tanító kihívta az egyik kislányt a táblához felelni, s a következő három szót diktálta neki, azzal, hogy írja le a táblára: tej, vaj, haj.

A fiúcska állt, állt, egyik kezében a fehér krétával, másikban a szivaccsal, s nem mozdult.

– No, írd le, fiam, miért nem írod már? – türelmetlenkedett a tanító.

A gyermek csak állt, lesütött szemmel, morcos arccal, s nem moccant.

Végül is elfakadt sírva.

A tanító helyére küldte, s ellenőrző könyvecskéjében közölte a szülőkkel a gyermek érthetetlen magatartását.

– Hát miért nem akartad leírni – faggatta az édesanyja –, hiszen olyan szépen tudsz írni?

– Jaj, anyukám, olyan utálatos – öklődött a kisfiú. – Nem bírtam leírni, mert mindig arra kellett gondolnom, hogy a tejbe meg a vajba haj van.

1934. január 5., péntek, 7. old.

Pesti utca

Asötét, elhagyott budai utcán egy pár megy egymáshoz simulva. Nagyon szomorúak mind a ketten. Valami komoly bánatuk lehet. Már nem is egészen fiatalok. Talán valami közeli családtagjuk halt meg, talán a gyermekük betegedett meg komolyabban. Lecsüggesztett fejjel bandukolnak egymás mellett. Az asszony időnként könnyet töröl ki zsebkendőjével a szeméből. A férfi türtőzteti magát, komoran néz maga elé, egyszerre azonban elhagyja önuralma és zokogva borul felesége vállára. A bánat ellágyulásában egymásra omolva állanak a ködben. Az asszony sajnálkozva simogatja férje fejét, az pedig – mint gyermeke anyjának – kitörő, hálás érzelmességgel csókolgatja felesége arcát.

Egyszerre a szomszédos kis utcából jól táplált, csillogó szemű, vidám férfi lép elő. Vacsoráról jöhetett, nyilván be is borozott kissé, mert szája körül dévaj, jóemlékű mosoly cikázik. Oda áll az egymásra borult pár elé, mindkettőjüket eltakarja széles, hatalmas termete, s játékosan odaszól:

– Segíthetek talán én is csókolni?

Azok ketten ijedten széjjelrebbennek. A szemük könnyes.

A vidám férfi rájuk pillant, bocsánatot hebeg, és szégyenkezve elődalog.

Zentúl bizonyára félrefordítja a fejét, ha utcán csókolózó párt lát.

•